SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LXI (55) • ŠTEV. (Nº) 21 · ESLOVENIA LIBRE · BUENOS AIRES • 6 de junio - 6. junija 2002

NAŠ NAROD VZTRAJA!

Govor na Spominski proslavi, 2. junija v Slovenski hiši

GREGOR BATAGELJ

M. VOMBERGAR

Kot tolikokrat - kot vsako leto - smo zbrani, da počastimo spomin vseh padlih in pobitih domobrancev, vaških stražarjev, četnikov, borcev raznih skupin, ki so jim zaradi odpora proti izvedbi komunistične revolucije v Sloveniji vzeli življenja. Ne pozabimo tudi tistih, ki se niso branili z orožjem, pa so jih pobili brez vsakega odpora

- *sredi ceste, ker so se zavedali, kakšno neizmerno zlo prinaša komunistična revolucija;*
- *na delovnem mestu v delavnicah in pisarnah, ker so znali svoje protikomunistično prepričanje posredovati drugim;*
- *sredi polja, v hlevu, med kmečkimi opravili, ker so se pustili voditi zdravi pameti, ki jim je dala vedeti, da s tako „osvobodilno fronto", s tako „narodnoosvobodilno vojsko", ne more noben narod doseči ne osvoboditve ne narodne ne državne rasti.*

Naš spomin naj velja tudi tistim, ki so jim dogodki med revolucijo skrbali zdravje in jim skrajšali življenjsko dobo. Pa tudi tistim, ne-mrtvim žrtvam, ki so dolga desetletja živeli v slovenskih katakombah.

Od prve obletnice še v begunskih taboriščih po Evropi se ta spomin obranjuje in krepi. Prve komemoracije so bile boleče, skozi oči in grla so duše krvavele ob njih. Naslednje so bile manj grozne. V zadnjem desetletju si ob podoživljanju teh dogodkov z večjim upanjem drznemo pogledati v neko - včasih - neizpolnjivo bodočnost. Te naše svečanosti nam niso več toliko boleči spomin, ampak pomoč našemu vsakodnevnemu, mesečnemu, letnemu delu pri obranjanju vrednot. Vrednot, ki so bile vzrok, da so jim nekateri njihovi in naši rojaki vzeli življenje. Je neke vrste „lux perpetua", večna luč, ki nam sveti na poti v tudi današnji razbrzdani, kruti, prevratniški dobi.

Tista večina, ki je doživela in odigrala važne vloge v revolucijski dobi, je odšla v večnost. Ostala vas je še peščica...

Tudi tisti, ki ste kot otroci doživljali te dogodke, ki so se vam vtisnili v dušo kot neizbrisno znamenje, ste že rekli zbogom mladosti pred leti...

Za vami prihajamo mi, ki nam nekateri pravijo, da nismo obremenjeni s preteklostjo, ki res nismo užili na lastni koži vseh tegob, nismo šli skozi begunska taborišča, smo pa vse to pili z materinim mlekom, in z odprtimi usti poslušali o strašnih zločinih, pa korajžnih napadih in zmagovitih bojih. In v kasnejših in sedanjih časih se podajamo na romanja v svete kraje: Kočevski rog, Tebarje, Lajše, in še tolike druge.

„Kdo smo mi? Smo majhen, zelo majhen del naroda, ki živi v svobodi. Naš narod doma pa neizmerno trpi. V zadnjem času je nadenj prišel nov val preganjanja. Novi grobovi nastajajo. Znova se polnijo ječe. Že samo obiskovanje cerkve je vedno hujši „zločin".

Toda naš narod doma vztraja, se bori in ne kloni.

Glejmo, da ne omagamo pri nadaljevanju borbe naših žrtev. Sledimo jim v njihovi veri, upanju in ljubezni. Glejmo, da mi, ki živimo v svobodi, ne postanemo na narodnem telesu živi mrtveci!"

Pred petdesetimi leti so bile povedane te besede, tudi na spominski proslavi. Nekateri stavki so, hvala Bogu in po Njegovi volji, zastarali, drugi pa so še v veljavi: glejmo, da ne omagamo..., sledimo jim...; glejmo, da ne postanemo na narodnem telesu živi mrtveci!

Petdeset let so stare te besede, a so nam tudi danes v vzpodbudo in kažipot. Sin in vnuk sta zamenjala očeta na teh slovesnostih in njima veljajo te besede: kljub času, kljub drugim razmeram, si moramo prizadevati, da smo pripravljeni dvigniti glas proti neresnici, polresnici, nepravični obsodbi ali pa zakrivanju krivde, pa naj bo to v Sloveniji ali pa tu, v novi domovini. Saj krivica nima domovine, je mačeha globalizacije.

Sprejemamo naloge, po katerih naj bi se slovenski duh ne izgubil v teh, danes naših krajih. Morda pa nimamo toliko pred očmi, da so te naloge posledica one prve naloge - krepiti spomin in zavest, zakaj je toliko Slovencev moralo v svet zaradi revolucije, zakaj je narod v matični domovini moral trpeti petinštirideset let pod različnimi načini nasilja. In ta naloga je verjetno najbolj težavna.

Ko me odraščajoči sin sprašuje, zakaj, kdaj, kako se je vse to zgodilo, mu ne morem pripovedovati anekdot in vojaških ali protiterorističnih akcij, temveč iščem podatke, ki jih smatram za slikovito utemeljujoče, zato se zatečem h knjigam, ki opisujejo vse to. Bolje rečeno, mu povem, kje lahko najde odgovore za vsa vprašanja. Pa mi odgovori - verjetno v smislu današnje avdio-televizijske kulture in današnjega ritma življenja: „Rajši mi ti povej, ko si tako didaktičen..." In kljub navihanemu odgovoru, me prešine misel, da smo kljub stalnemu ponavljanju precej krhki - ne v prepričanju - v debati, v odgovorih o vzrokih nastajanja te tragedije slovenskega naroda.

In prva beseda se bo nanašala na visoko število mrtvih, usmrčenih, celo zaklanih, ki so jih zagrešili „osvobojevalci", in to skoraj celo leto poprej, preden se je prvi fant ali mož uprl temu nasilju, se povezal v skupino stražarjev na vasi, da si obrani življenje - sebi, družini, soseski. V teoretičnem, ideološkem smislu, so naši misleci že zdavnaj trdno utemeljili upravičenost, potrebo po tej obrambi in s kakšnimi sredstvi je bila dosežena. V praktičnem ali bolj vidnem položaju pa ta podatek, o katerem letos poteka natanko šestdeset let, lahko služi kot ključ, ki nam z lahkoto odpre vrata k začetku razumevanja takratnih dogodkov. In knjige nam točno naštejejo, pokažejo osebe tudi s sliko, imenom, ki so umrle v tem času, medtem ko ne najdemo nobenega podatka, da bi od napada Nemčije na Jugoslavijo pa do prvih vaških straž padel kak partizan terenec, vosovec. Osebno mi ta dejstva pomenijo toliko kot najgloblja teoretska razmišljanja o upravičenosti oborožene obrambe odpora.

Domovina, mati mila,/ glej srce gori, plamti,/ črna zdi se manj gomila, le da

Nad. na 2. str.

Univerzitetna knjižnica LJUBLJANA

Slovenija je gostila predsednike

Slovenija je konec maja gostila največje srečanje srednjeevropskih predsednikov doslej. Na Bledu in Brdu pri Kranju se je na povabilo slovenskega predsednika Milana Kučana zbralo 15 predsednikov, ki so na svojem že 9. srečanju govorili predvsem o vlogi Srednje Evrope v združujoči se Evropi. Slovenija, sicer izkušena organizatorka pomembnih meddržavnih srečanj, doslej tako velikega multilateralnega sestanka še ni gostila.

Med dvodnevnim bivanjem predsednikov v Sloveniji je bilo več deset dvostranskih pogovorov. Predsednik Kučan se je srečal s kolegom iz BiH, nato pa še s predsedniki Češke, Slovaške, Jugoslavije (Srbije in Črne gore), Romunije, Ukrajine, Makedonije, Nemčije, Poljske, Slovaške, Madžarske, pa z italijanskim predsednikom Carlom Ciampijem in poseben sestanek s predsednikom Hrvaške Mesičem.

Predsednika Kučan in Klestil, predsednik Avstrije, sta med drugim govorila o prometni povezavi med Avstrijo in Hrvaško prek Slovenije.

Ob koncu 9. srečanja srednjeevropskih predsednikov sta se sešla predsednika Slovenije in Hrvaške, Milan Kučan in Stipe Mesič, ter spregovorila o odprtih problemih med državama. Strinjala sta se, da ni dobro, ker državi že deset let govorita, da so dvostranski problemi rešljivi, vendar ti še vedno ostajajo nerešeni. To po Kučanovih besedah ni dobro spričevalo za kredibilnost obeh držav, zato bi bilo potrebno resno razmisliti, kaj to pomeni.

Kučan je opozoril, da „ni njegovo stališče, da je treba pri reševanju problemov začeti znova". Potrebno bi bilo začeti „od tod, kjer smo, in se dogovoriti, katero vprašanje je tisto, ki je rešljivo, kajti sicer kar naprej relativiziramo vse stvari".

"Meja v Piranskem zalivu je bila med vladama dogovorjena, sporazum je bil parafiran, nenadoma pa je relativiziran, ni ga. Tako ne more iti, ne more od problema do problema biti rešitev, potem pa nenadoma rešitve ni več. To je najslabše," je opozoril Kučan. Dogovor je bil sklenjen, treba je dati času čas in nekoč se bo to vprašanje že rešilo, osnova pa je, kar je bilo dogovorjeno med vladama, je bil odločen predsednik.

Še pred srečanjem s Kučanom je Mesič izrazil mnenje, da je bilo parafiranje sporazuma o meji med Slovenijo in Hrvaško „nekoliko preuranjeno, saj javnost v nobeni od držav ni vedela, da se tak sporazum pripravlja". Dodal je, da bi bilo zato v prihodnje po njegovem mnenju potrebno v razpravo vključiti tudi javnost, da bi vedela, kaj in zakaj se pripravlja.

"Zato predlagam, da se ne vkopljemo vsak na svojo stran, ampak se usedemo za mizo in pogledamo, kaj predlaga stroka, kaj politika in na koncu, kaj je interes ene in druge strani," je dejal. Ob tem je spomnil, da je interes Zagreba meja z Italijo, interes Ljubljane pa izhod na odprto morje.

Srednjeevropski predsedniki so se pred odhodom udeležili odkritja vodnjaka v spomin na njihovo 9. srečanje. Voda je iz spominskega vodnjaka pritekla, ko so s pletnje na jezeru zaigrale fanfare.

V središču kamnite posode stoji bronasta skulptura akademskega kiparja Slavka Oblaka, domačina z Bleda, ki sicer ustvarja v nemškem Landshutu. Skulptura je simbol Triglava. Hkrati je podoba skulpture ob vodnem izviru simbol izvira življenja, njena triglava oblika pa pomeni tudi stiliziran lokvanjev cvet, cvet Blejskega jezera.

DRNOVŠEK IN ARHAR KANDIDATA

Drnovšek je prejšnji teden za TV Slovenija povedal, da bo še enkrat razmislil o kandidaturi za predsednika države, saj je najprej kazalo, da bodo njegovi zdravstveni izvidi slabši. „S svojo odločitvijo ne bi želel povzročiti zastoja oziroma praznega teka v mesecih, ki so še zelo pomembni tako z vidika članstva v EU in NATO kot tudi sicer. Zamenjavo v vladi bi zato bilo treba izpeljati nemoteno in gladko," je še dejal v pogovoru v oddaji Intervju.

Drnovškova odločitev bo odvisna tudi od koalicijskih partnerjev, saj je v koalicijski pogodbi zapisan tudi člen, ki govori o možnosti odhoda predsednika vlade na drugo funkcijo. Naslednji meseci bodo preizkušnja za koalicijske stranke, ali niso glede tega člena „držale fige v žepih".

Če se bo Drnovšek odločil, da ne bo kandidiral za predsednika države, bo LDS kandidirala drugega.

Po tem, ko je predsednik LDS Janez Drnovšek začel ponovno razmišljati o tem, ali naj kandidira za predsednika države ali ne, je nekdanji guverner Banke Slovenije in sedanji predsednik uprave Vzajemne France Arhar nekoliko pohitel z odločitvijo. Kot so potrdili v vodstvu Slovenske ljudske stranke, bo Arhar jeseni kandidiral za predsednika države, in sicer na osnovi pet tisoč podpisov državljanov. Pričakovati pa je, da ga bo podprla tudi SLS, ki bo imela predvolilno konvencijo 15. junija.

Sicer pa je predsednik SLS Franc But v nedavnem intervjuju za Dnevnik dejal, da je „dr. Arhar ugledna oseba, je eden tistih, ki zagotovo lahko pomenijo novo politično perspektivo, okoli katere bi se lahko s treznimi in dobromislečimi ljudmi oblikovalo novo politično združevanje. Prepričan sem, da bo kandidiral in pri tem bo imel tudi podporo naše stranke." Kot torej kaže, se Slovenska ljudska stranka ne bo pridružila drugima pomladnima strankama in podprla Barbaro Brezigar. To je pač nov člen v verigi razhajanj SLS z opozicijo. V preteklosti so levičarski mediji (sumljivo) na vso silo hoteli postaviti Arharja kot kandidata pomladnikov, a jim prej to ni uspelo. Kaj pomeni to danes pri SLS?

GLEJ...

PREDSTAVITEV ARKOVE KNJIGE 2

OBLETNICA V SAN MARTINU 3

SMOLA, PRAVA SMOLA! 4

ODBOJKA GRE V BARILOČE 6

IN NOGOMET V SLOVENIJO6

Večeri SKA

Predstavitev Arkove knjige

V Slovenski hiši je Slovenska kulturna akcija dne 11. 5. priredila predstavitev **Arkove** knjige **V kraljestvu kondorjev in neviht**. Knjigo je izdala SKA skupaj z Mohorjevo družbo v Celju in je bila tiskana v Sloveniji pred nekaj meseci in tam tudi predstavljena.

Sedaj je ta prav razkošna knjiga dospela v Argentino in jo je SKA predstavila na kulturnem večeru. Arh. Marjan Eiletz je najprej prikazal, kako je knjiga nastajala. Dr. Vojko Arko se je že nekaj let pripravljal, da bi predvsem za Slovenijo prikazal vse delo slovenskih andinistov v Argentini, predvsem vrhunske podvige. Sicer je v Sloveniji že izšla zgodovina tukajšnjega slovenskega planinstva, (v Planinskem vestniku je izhajala celo leto v nadaljevanjih), a dr. Arko je hotel zbrati skupaj sestavke, ki so jih napisali sami gorniki, pa članke v Zbornikih in drugje.

Dolga leta si je to prizadeval, a razne okoliščine so vedno preprečile priprave. Malo pred smrtjo pa je prepustil vso skrb za izdajo SKA. Arh. Eiletz je dr. Arku to obljubil in svojo besedo tudi izpolnil, čeprav ni bilo lahko. Najprej je moral poiskati sestavke, ki so bili že poslani v Slovenijo, zbrati slike in še dodati kaj novega. Poskrbeti, kje se bo knjiga tiskala! In tako dalje.

Končno je skupaj z Mohorjevo res izšla knjiga, ki nam je lahko v ponos.

Po tem prikazu nastanka knjige je sledilo predvajanje traku o predstavitvi knjige v Ljubljani, z zanimivimi govori in spomini. O tem smo že pisali v našem tedniku.

Povejmo še kaj o tej bogati in veliki knjigi, ki jo imamo sedaj pred seboj in jo lahko kupimo za 20 dolarjev v Slovenski hiši.

Prične se s Spremno beseda predsednika SKD arh. Marjana Eiletza o nastanku knjige in pesnika Vinka Rodeta o njeni vsebini ter ponatisom Arkovega članka Naročilo Klementa Juga, nekako programskim uvodom v slovenski andinizem. Isti je tudi prispeval biografski zapisnik o glavnih gornikih in o Slovencih v Bariločah, kakor tudi o pričetkih „šume".

Knjiga vsebuje krasne barvaste slike (okoli 50) o vzponih in čudovitih argentinskih gorah, pa še več črnobelih včasih zgodovinskih slik, sestavke o preplezanih stenah in gorah, o postavljanju slovenskih oporišč - križ na Capilli, Pod Skalco, bivak na Capilli. Prikazani so plezalski podvigi „šumskih bratov" na Catedralu s Slovenskim zvonikom, na Tronadorju in v Bolsonu, sodelovanje pri odpravah na Paine, Ognjeno zemljo, Antarktiko, Everest.

Ni pa po mojem mnenju dovolj prikazan Bertoncljev pohod na Dhaulagiri, čeprav obljubljajo ponatis knjige v Sloveniji.

Večji del knjige je posvečen odpravam bratov Skvarča na Kontinentalni led, ki so tudi najbolj odmevale v argentinskem andinizmu.

Opisano je, kako so Slovenci dajali slovenska imena goram, ki so jih premagali, in ki jih ni malo.

Knjiga se konča z zadnjimi uspehi mlade Monike Kambič, ki nadaljuje to bariloško sago sedaj v Sloveniji.

Tudi umetnost je prisotna v knjigi. Poleg literarnih zapisov Tončka Pangerca, V. Arka in drugih je Eiletz predstavil slike Bare Remec kot umetnice andskih misterijev.

Dodanih je nekaj spominov na preminule andiniste, ponatisnjen je Petričkov članek o SPD, Stane Žužek je popisal postavljanje obeh križev in bivaka na Capilli. Pregleden je seznam najvažnejših vzponov slovenskih andinistov. Tudi vsebuje knjiga imena vseh ustanovnih članov SPD v Bariločah in Buenos Airesu.

Knjiga je gotovo vreden prikaz slovenske navzočnosti v južnoameriških Andih in tudi dostojen spomenik dr. Vojku Arku, kateremu je posvečena kot duši našega andinizma.

Slike nam kličejo pred oči čudovite patagonske gore in bariloške krasote, dokumentirajo junaške vzpone in plezalce. Knjiga bo v Sloveniji sila zanimiva in potrebna, da bodo lahko na ljubitelji gora enem mestu spoznali članke o našem gorništvu, delovanju o in uspehih, ki so tam drugače praktično nedosegljivi.

TD

NAŠA SKUPNOST ŽIVI

V četrtek, 23. maja, pred praznikom Marije Pomagaj, so se v naših slovenskih hišah gorele sveče in naše verne družine zbrale pred Marijino podobo in so skupno molile. Goreče sveče in molitev so bile **znamenje duhovne povezanosti**.

V petek, 24. maja je bil **molitveni dan za slovensko mladino**.

Isti večer je bil v slovenski cerkvi Marije Pomagaj **dobrodelni koncert**, katerega sta oganizirali Vincencijeva konferenca ter Zveza slovenskih mater in žena. Nastopili so **Cvetka Kopač, Florencia Ottaviano, Ani Rode, Andrej Zupanc, Gustavo Andrés, Luka Debevec, Matija Debevec** in **Luka Somoza Osterc**. Svetlobne efekte je oskrbel **Damijan Ahlin**, program pa je podarila tiskarna **Editorial Baraga**, po posredovanju **Sreča Urbanije**.

V soboto, 25. maja (argentinski državni praznik), je Društvo upokojencev organiziralo **romanje v San Nicolás**.

Isti dan je bil **mladinski športni turnir** na Pristavi v Castelarju.

V nedeljo, 26. maja je bilo **žegnanje v cerkvi Marije Pomagaj**.

V soboto, 1. junija je **Slovenska kulturna akcija** priredila **razstavo reliefov in olj Tilke Močnik**. Predstavila je slikarko predsednica SKA **dr. Katica Cukjati**. Razstava je bila v mali dvorani Slovenske hiše in je bila odprta tudi v nedeljo, 2. junija.

Isti dan je bila v cerkvi Marije Pomagaj **molitvena ura za blagoslov letošnjih novomašnikov.** Prav tam je bila potem **mladinska maša** in nato sestanek mladih.

V nedeljo, 2. junija je bil v Slovenski hiši **žalni praznik spomina in pričevanja - Domobranska proslava**.

D-ova za tisk. ref. ZS

Naš narod vztraja!

Nad. s 1. str.

svobodna si ti... / Za slovensko domačijo,/ za naš dragi dom in rod."

„Naglo puško smo zgrabili/ in odločno z doma šli,/ ko sovjetski so junaki,/ skupni boj oklicali".

„Saj sinovi smo Slovenije,/ naše lepe, slavne matere./ V slogi bratski hvali naj Boga/ vsa Slovenija".

„Na klic Kominterne, združite se v čete - / v boj za svobodo, v boj za sovjete./ Rdeče smo fronte bojevniki mi.../ ker naše je geslo: sovjeti sveta!"

„Zemlja rodna moja je tako,/ da, če treba, bil se bom za njo;/ zadnja kaplja mojega srca:/ to je moja domovina!"

Upoštevajoč te in še druge znane in manj znane verze bi lahko sestavili enostavno šolsko nalogo z vprašanji:

So se vsi ti, ki so prepevali te pesmi, borili za iste ideale?

Je v vseh primerih zaznati voljo do borbe za osvoboditev lastnega naroda? Ali najdemo vrednote kot so domovina, svoboda v vseh citatih?

Odgovori so lahki in jasno kažejo, kdo je kolaboriral s kom in kdo si je resnično prizadeval za osvoboditev svojega naroda.

Zgodovina se ponavlja ali ne? Verjetno se ne ponavlja, ponavljamo jo ljudje, kot študentje, ki se niso zadosti pripravili na izpit. Zato danes, kot vseh teh šestdeset in več let, najdemo položaje, ki so podobne opisanim, ki se pojavljajo v različnih obdobjih, različnih krajih sveta. V vseh najdemo sicer iste povzročitelje, z enakimi lažmi, z enakimi vabami na enakih trnkih; iste ribiče, ki ribarijo v kalnem. V nas je, da skušamo po svojih močeh spregledati in opozoriti druge o skritih namenih teh lažnih ribičev in z zadostno oceno narediti naš osebni izpit zgodovine. Sklicevati se na dobre rede naših očetov je le komodnost.

Glejmo, da ne omagamo; sledimo jim. Ker naš narod vztraja, se bori in ne kloni. Glejmo, da ne postanemo na narodnem telesu živi mrtveci!

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONE MIZERIT

Zaslomba, kr jo je predsednik Duhalde prejel od guvernerjev in pa ukinitev zakona ekonomske subverzivnosti je nekoliko umiril položaj v državi. Vendar je neljubo, če se mora vlada skoraj vsak dan boriti za preživetje, ali če je njena stabilnost navezana na nogometne rezultate.

Mirna Rozica. Ko smo pisali članek za prejšnjo številko, se je odvijalo srečanje peronističnih guvernerjev v mestu Santa Rosa, prestolnici province La Pampa. Nekateri opazovalci so napovedovali, da bo prišlo do „nevihte", ki je tradicionalni vremenski pojav v Argentini. A ni bilo hudega. Provincijski veljaki so se ponovno zavezali, da bodo podprli delo vlade in ji omogočili potrditev potrebnih zakonov v parlamentu. Seveda v tej politični trgovini ni nič zastonj. Duhalde je moral sprejeti, da se je govorilo tudi o datumu splošnih volitev. Predsednik jih hoče odložiti čim delj mogoče; večina guvernerjev jih hoče čim prej. Sklenjeno je bilo, da naj se izvedejo predhodno, a o določenem datumu še ni bilo govora. Seveda je prišlo tudi do ponovne zaveze, da guvernerji soglašajo s 14. točkami prejšnjega srečanja in bodo podpirali njihovo uresničitev.

Kdo ima oblast? Če pa je kateri izmed trpečih državljanov mislil, da so s tem težave vlade pri koncu, se je pač zmotil. To je postalo jasno v parlamentu, ko so glasovali o zakonu ekonomske subverzivnosti. Večje število peronističnih senatorjev ni soglašalo s tem, da bi zakon ukinili, kot zahteva Mednarodni denarni sklad (FMI). Na mestu je torej vprašanje, kdo ima pravzaprav oblast v državi. Tradicionalno vemo, da je to predsednik. Zadnje čase se je izkazalo, da imajo vajeti v rokah pravzaprav guvernerji. A sedaj vidimo, da tudi oni niso vsemogočni, ker jih lastni senatorji ne ubogajo. To le še poostri sliko kaosa, ki vlada na argentinskem političnem in ustavnem odru.

Za galerijo. Glasovanje v senatu se je končno nagnilo v prid vlade. Za to pa je bilo potrebno najprej, da je ena izmed senatoric radikalne stranke ostentativno zapustila dvorano, potem pa še, da je predsednik zbornice odločil s svojim dvojnim glasom, ker je bil prvotni izid izenačen. Vendar je v vsem tem mnogo pretvarjanja in nastopanja „pour la galerie". Vsi, ki so volili proti in se zgražali nad vladnim postopanjem (predvsem radikali) so imeli zelo enostaven način preprečiti, da se zakon odpravi. Če bi le zapustili zbornico, bi zasedanje postalo nesklepčno (brez kvoruma) in zadeva bi bila rešena. Torej je bilo vse ogorčenje le propagandna taktika, saj so stvarno pomagali vladnemu načrtu. Po drugi strani pa so radikali sami, za časa prejšnjih vlad, skušali odpraviti ta zakon. Zakaj je bil slab tedaj, a naj bi bil dober danes? Znova subjektivno presojanje z zornega kota političnih ugodnosti.

Vredni boni ali nevreden papir? Ta teden je vlada napredovala na več področjih. Omenili smo že osporavani zakon. Druga poteza je bila končna odločitev glede fondov, ki so ostali ugrabljeni v „ogradu" (corralito). Sedanji gospodarski minister je končno našel rešitev (?). Boni, ki bodo zamenjali ugrabljeni denar, bodo v originalni valuti (pesi ali dolarji), na tri, pet ali na deset let, odvisno od vsote in valute. Ti boni pa se bodo lahko uporabljali tudi za nakup nepremičnin in novih avtomobilov. A ni vse zlato, kar se sveti. Dodatno je vlada objavila, da bo na ceno avtomobilov, ki se bodo kupili z boni, nabit dodatek 25%. Za kancelacijo hipotek bo dodatek še večji. Poleg tega v besedilu stoji, da če vlada ne bi bila v stanju plačati vrednosti bonov, ko zapadejo, se bodo lahko uporabili za plačevanje davkov in drugih obveznosti. Torej zadevni predsedniški dekret že sedaj dopušča možnost, da vlada bonov ne bo mogla izlačati.

Sporazum pred vrati? Ko je bil odpravljen osporavani zakon in rešeno vprašanje ograda, smo torej prišli v stanje, da pride do sporazuma s FMI in se s tem vrnemo v zbor normalnih držav. Predsednik Duhalde je tudi že napovedal, da bomo do normalizacije odnosov prišli v enem mesecu. To seveda samo po sebi ni nobeno zagotovilo, saj je že tradicija, da kar predsednik napove, se potem ne izpolni. Bolj stvaren je bil gospodarski minister Roberto Lavagna, ki ni ničesar napovedal, a je je formalno zaprosil FMI, da naj pošlje v Buenos Aires novo misijo za nadaljnja pogajanja.

Se jasni? Kljub vsem negativnim pojavom je vendar nekaj podatkov, ki nam dopuščajo upanje, da se bo kdaj stvar pomaknila na bolje. Kmetijstvo je močno, letine izredne in vrednost dolarja ugodna za izvoz. Po drugi strani je industrijska dejavnost nehala padati in zadnje tri mesece celo malenkostno porasla. Maj je bil tudi mesec, ko je davčna nabirka minimalno zlastla. Res so pri tem vplivali različni dejavniki, a vsaj konec je nenehnega prostega padca. Iz Brazila pa prihajajo vesti, da se v supermarketih rastoče pojavljajo argentinski izdelki, ki so dejansko izginili po veliki devalvaciji reala. Vzporedno pa Argentini tuji izdelki izginjajo. Smemo upati?

PO VOLITVAH NA PRIMORSKEM

Volitve **v goriški občini** so pokazale, da se bosta prva dva županska kandidata pomerila v balotaži v nedeljo, 9. junija. To sta predstavnika leve sredine Vittorio Brancati (ki je imel podporo Slovenske skupnosti) in desne sredine Guido Pettarin. Tretji je po glasovih nekdanji demokrščanski župan Antonio Scarano, ki je s svojimi skoraj 18% glasov postal pravi jeziček na tehtnici.

V primeru poraza ali zmage leve sredine bo v občinskem svetu skoraj gotovo sedelo šest slovenskih svetovalcev: štirje bodo iz vrst Slovenske skupnosti (SSk) (Božo Tabaj je dosegel najvišje število preferenc, 196; **Bernard Špacapan**, Mara Černic in Silvan Primožič) ter dva iz vrst levice (Aleš Waltritsch in Nataša Paulin).

Predstavniki SSk so se tudi odlično izkazali v rajonskih svetih, saj so edini dosegli visoko število osebnih preferenc, ki so razporejene med različnimi kandidati v slovenskih konzultah kot tudi v ostalih mestnih predelih. V vsakem od desetih rajonov goriške občine bodo prisotni v večjem ali manjšem številu zastopniki SSk, kar je zelo razveseljivo. To pomeni, da bodo sedeli naši ljudje iz vrst SSk ne le v tradicionalnih rajonih, kakršni so Pevma, Podgora, Štandrež in svetogorska četrt, temveč tudi Podturn, Madonnina, Rojce, mestno središče in Stražice.

V občini Devin Nabrežina pa je zmagal desničarski županski kandidat Giorgio Ret. To je gotovo prvič, da v tej narodnostno mešani občini pride do zmage desnice in s tem predvsem Slovencem nasprotnih sil. S tem je nekdaj v glavnem slovenska občina prišla pod vlado italijanske desnice. Žalostno dejstvo, a resnično! Gotovo je temu botrovalo več različnih dejavnikov. Med njimi neenotnost v demokratičnem oz. slovenskem taboru.

Po Novem glasu

SLOVENCI V ARGENTINI

SLOVENSKI DOM SAN MARTIN

Družina smo!

„Družina smo; druži nas ista kri, družijo iste skrivnostne vezi."

Ob praznovanju 42. obletnice Slovenskega doma v San Martinu, 19. maja, smo potrdili Kuntnerjeve verze. Prepričani smo, da so skrivnostne vezi omogočile novo obletnico Doma in da so le te poroštvo za nadaljnje življenje v njem.

Ob 8,30. smo se zbrali pred spomenikom Boulevarda Republika Slovenija, ki je v bližini Doma. Pozdravil je

predsednik Doma Andrej Rezelj, predsednik Zedinjene Slovenije Tone Mizerit pa je položil slovenski šopek. Vsi zbrani smo zapeli Slovenija v svetu.

Napotili smo se v kapelo Srca Jezusovega in s slovesno sv.mašo praznovali binkoštno nedeljo. Maševal je dr.Jure Rode, spremljal ga je krajevni župnik Franci Šenk. Slovenski pevski zbor je pod vodstvom Lučke Kastelic goreče poklonil nebeški Materi venec najlepših Marijinih pesmi.

Prečkali smo cesto in se pomudili na dvorišču Doma, kjer so nam postregli zajtrk.

Letos je Odbor doma uvedel majhno spremembo, da je bila akademija kar dopoldan. Člani Doma, predstavniki ustanov in gostje so napolnili spodnjo dvorano.

Toplo dobrodošlico je izrekla Magda Zupanc Petkovšek. Sprejeli smo argentinsko in slovensko zastavo in s ponosom zapeli narodni himni. V imenu sanmartinske družine je pozdravil predsednik Doma. Temu se je pridružil tudi Tone Mizerit, predsednik naše krovne družine.

Slavnostni govornik arh. Jure Vombergar že dolgo let kot vzgojitelj in kulturnik gradi slovensko skupnost v Argentini. Svoj kleni govor je zgradil in razvil ob pesnikovih besedah. Govoril je jasno in prepričljivo. Govor smo lahko brali v prejšnji številki.

Na oder so se postavili učenci in učenke Rožmanove šole ter pevke in pevci.

Napovedovalka je publiko povabila, naj si ogleda nekaj družinskih fotografij in ob njih obuja spomine na svoje drage. V velikem okviru so se na odru zvrstili posnetki iz vsakdanjega, domačega življenja. V prvi sliki se nam je z recitacijo Družina (Tone Kuntner) predstavila kar sedemnajstčlanska družina: dedek in babica obdana z otroki in vnuki. Ob spremni muziki so člani posedli okrog mize k skupni molitvi. Tretji posnetek je prikazal skupni obed, skupno srečanje ob pogrnjeni mizi. Otroci so veselo odpeli pesem Doma. Naslednja slika je morda koga presenetila: družina bere. Slovenska knjiga, časopis in revija so spremljali družino, medtem ko smo poslušali odlomek Cankarjeve črtice. Lepo bi bilo, da bi ta fotografija znova oživela! V vsakem družinskem albumu se vrstijo šolske slike: prvi šolski dan, podelitev diplom, šolski nastopi. Vse to je bilo zajeto v peti fotografiji. Najbolj pogoste so slike družinskih praznovanj: rojstni dnevi, godovi, obletnice. Šesta slika nam je prikazala, kako družina praznuje rojstni dan, s torto, svečkami in petjem. Slika v sliki je družino spomnila

na vse tiste, ki so že odšli v večnost, a so še naprej povezani z njo. „Gospod, daruj jim mir" je zbor pritajeno zapel. Veliko veselje je, ko v družini dobijo kakšno žival. Mali kuža Ron je veselo mahal z repom, ko so mu otroci zapeli pesmico. Družinsko veselje se večkrat zlije v skupno pesem. Deveta slika je bila namenjena družinskemu petju. „Muzika je radost naša, osrečuje nam srce" naj bi se razlegalo po naših družinah. Pevski zbor je razigrano zapel dve narodni: Škrjanček poje in Dolenjska napitnica. Šolski otroci so ob spremljavi inštrumentov zapeli Ti domača hiša. Zadnji posnetek je bil enak prvemu, tipična družinska fotografija. Vsi nastopajoči so navdušeno zapeli Družina (družina Sečnik) in zaključili z odpevom: „Vaša in naša družina je srečna, ker dobrota sila je večna. Pravo veselje tam je doma, zato zaigra melodija srca." Ganjeni gledalci so prizor nagradili z močnim in iskrenim aplavzom.

Pri pripravi in izvedbi programa so sodelovali: Slovenski pevski zbor, ki ga vodi Lučka Kastelic; učitelji in učenci Rožmanove šole, ki jo vodi Nina Pristovnik Díaz; z inštrumenti so spremljali: Magdalena in Marta Belec, Marjan Boltežar, Saši Podržaj, Tatjana Ullua, Marijan in Luka Škulj. Družinske slike so sproščeno odigrali: Marjeta Boltežar, Lojze Rezelj, Mirjanka in Jure Truden, Monika in Martina Filipič, Julija in Toni Kastelic, Marjana Petkovšek, Luka Skale, Niko Škulj, Sonja in Andrej Dimnik, Ljudmila Rezelj, Kati in Vera Podržaj (zamisel). Za zvok je skrbel Pavle Verbic, scenski prostor je pripravila Antonska trojica: Paulič, Kastelic, Podržaj. Režiser Lojze Rezelj je poskrbel, da je vse poteklo brezhibno.

Vsi navzoči so si lahko ogledali razstavo o družini, ki jo je pripravila Rožmanova šola. Družinske slike, rodovniki, risbe najmlajših, misli starejših so pričale o veselju, ki ga otroci doživljajo v družinah.

Pomaknili smo se v gornjo dvorano, kjer je bilo pripravljeno za skupno kosilo. Dekleta in fantje so postregli z „empanadami" in okusnim golažem, ki ga je skuhal Tomaž Filipič.

Po kosilu so se ljubitelji šaha sestali v gostinskem prostoru. Pomerilo se je kar deset šahistov. Igre je vodil Rafael Lucio Vidmar, ki se udejstvuje v Šahovskem krožku Villa Ballester in je že dosegel prva mesta na raznih turnirjih. Tudi med nami se je izkazal za najboljšega.

Okoli četrte ure so se ljudje počasi začeli razhajati in so lahko posvetili popoldan svojim družinam.

„Družina smo!" smo utrdili ob novem jubileju.

VB

Iz življenja Zveze slovenskih mater in žena

Naše poslovno leto se je začelo že marca meseca, z rednimi srečanji pa aprila na prvo sredo kot doslej.

Letošnje leto nas bo spremljalo geslo: MIR JE SAD PRAVIČNOSTI. Papež Janez Pavel II. večkrat omenja v svojih govorih ravno to misel, ko svetu grozijo vojne in se množijo krivice. Vsi naj bi osvojili globoko geslo kot posamezniki v vseh dneh našega vsakdanjika, tem bolj pa se bi ga morali zavedati vplivni ljudje: gospodarstveniki in politiki, ki ga vidno spregledujejo neglede na posledice.

Delegat, naš asistent dr. Jure Rode je pripravil za prvi sestanek razgovor s temo: Kriza vrednot.

Tema je vsekakor zanimiva z več vidikov in vredna obdelave v vseh družbenih krogih. Dotaknil se je le nekaj kričečih zmot. Vrednote so vedno iste - nespremenljive; človek si jih v tej zmešnjavi idej hoče prikrojiti po svoji ustrezni podobi in volji.

Vplivi so preko modernih občil tako močni in prepričljivi, da se povprečni ljudje kaj kmalu nalezejo tujih razlag in mnenj. Vsi smo moralno dolžni skrbeti za svoje neizpodbitne vrednote in jih ohranjati. Upamo, da bo dr. Rode o tem kaj napisal, je bilo slišati med slučajnostmi. Hvala lepa za sprotno razlago!

Izrabile smo to srečanje tudi za počastitev dveh slavljencev: delegat dr. Rode je godoval, predsednici Pavlini Dobovškovi pa smo zapele napitnico na njen visoki življenjski jubilej! Hvaležne za njeno delo v Zvezi in za vse njene pozornosti do nas smo ji zaželele zdravja, sreče in posebnega božjega varstva za njo ter za njeno pomnoženo družino! Obema še enkrat: VSE NAJBOLJŠE! In še na mnoga leta!

ZSMŽ

Ga. Lija Kambič roj. Žumer

Voditeljici in učiteljici v spomin

Draga ga. Lija:

Danes, ko se z neizmerno žalostjo poslavljamo od Vas, se nam prikrade v spomin toliko lepih trenutkov, preživetih z Vami, prepleta se toliko misli in želja, da težko dobimo pravih besed za to, kar naj bode naša zahvala.

Bili ste duša in - kot je nekdo omenil - „ljubeča mamica" slovenske šole.

Vaša trdna slovenska zavest, globoka vera, ljubezen do Slovenije, slovenske besede in pesmi, Vaš veder in vesel značaj so pustili trajen pečat v naših srcih in Aljaževi šoli.

Otroci so bili radi z Vami, pa tudi me, učiteljice, saj ste bili kot odprta knjiga, polna modrosti, in tako smo iz otroških ust marsikdaj slišali: 'Kdaj pa nas bo učila Lija?" Zato naj povemo par besed tem vašim mladim: „Pustite, da kali in zraste, kar je v vaša srca z vso ljubeznijo vsejala vaša draga učiteljica. Naj bo to vaš izraz hvaležnosti in spomina".

Koliko misli, dela, skrbi in ur za slovensko šolo je šlo skozi Vaše roke, samo Bog ve. Tudi ko so vam pojenjale moči, niste odnehala: sestanki, igrice, proslave, sprejemi, izleti, Sv. Miklavž, dopisi, poročila in še in še... Ko je bilo treba kaj pregledati ali popraviti, ste nam bila vedno v pomoč. Če nismo našli primernega izraza, smo kar med poukom pokukali v Vaš razred in dobili rešitev.

Vse to ste delala ob istočasni nenehni skrbi za družino in dom. Hvala Vam!

Čeprav smo vsi prosili, da ne bi še odšla, Vas je ljubi Bog hotel k sebi.

Naj božja ljubezen in dobrota bdita nad vašo družino in nad vsemi, ki smo Vas imeli radi, da bomo pri Bogu potolaženi.

Hvala, ker ste nam obogatila življenje!

Vaše učiteljice Slovenske šole Jakoba Aljaža - Bariloche

Cvetko na grob naši dolgoletni odbornici Marti Bedenčič Jeločnikovi

V teh jesenskih dneh, ko tukaj listje rumeni in odpada, nas spomin vleče v tisto cvetočo pomlad pred 57 leti... Maj! 1945. leto. Srečali smo se begunci iz vseh krajev naše trpeče dežele. Ti si zapustila šolske klopi v Ljubljani, mimogrede si se še poslovila od lepega doma v Grosupljem, s pogledom objela prerani grob padlega brata na Turjaku in v strahu za drugega na domobranski postojanki, ter odšla z družino v neznano z vsemi tisoči zaskrbljenih rojakov na pot brezdomcev.

Znašli smo se v taborišču - kampu, kjer smo skupaj prestajali negotovo bodočnost, ko smo vedeli že za povojne krivice in grozote v domovini.

Sčasoma je „leseno mesto" zadobilo neko normalnost - vsaj za nas. S teboj smo delile dneve šolskih obveznosti in po organizacijah, prepevale v EPZ (Emigrantski pevski zbor), pa še kje, saj si edina premogla kitaro. V teh rosnih letih smo se zbližale in navezovale, kot vaščanke, znanke, prijateljice - skoraj sorodnice. Zorele smo po taboriščih v Italiji, domovale v Argentini do naše jeseni.

Ti si že dozorela, a ne kot odpadli list, ki ga najmanjša sapa odnese kamorkoli... Zvesta Bogu, narodu; zvesta svoji in razširjeni družini, tukajšnji slovenski skupnosti! V tvoji plemeniti duši so se rojevale misli, ki si jih udejanila s svojo neutrudljivo zavzetostjo. „Gre za našo stvar," si utemeljevala in potrjevala.

Hvala ti za vse zglede dobre, skrbne, požrtvovalne, nesebične, z eno besedo poštene sodelavke v Zvezi slovenskih mater in žena! In drugod! Takšen list ostane vedno lep in mlad!

Spočij se v Bogu v tej zemlji, daleč od rodne, tebi vedno ljube Slovenije!

...

Predsednica odseka ZSMŽ v Slomškovem domu Pavla Škraba ji je namenila ob skupnem srečanju 28. aprila naslednje besede: „Za vedno smo se poslovile od Marte Bedenčič Jeločnikove - dolgoletne odbornice pri zveznem odboru. Vse vemo, da bo zelo težko, morda celo nemogoče nadomestiti njeno vestno in marljivo delo, a naj nam ostane njen zgled kot spodbuda za nadaljnje delo pri Zvezi!"

SKRBIMO ZA ZDRAVJE

Gripa

METKA MIZERIT

Jesen je tukaj; dež, mraz in vlaga nas težijo in ogrožajo naše zdravje.

Najbolj pogosta bolezen v jesenskih in zimskih mesecih je gripa, ki jo povzroča virus influence. Prenaša še od osebe do osebe s kašljem, kihanjem in osebnimi predmeti, ki so v stiku z bolnikom (skodelice, pribor, brisače, robci).

Najpogostejši znaki bolezni so sledeči: splošna oslabelost, visoka vročina, ki lahko doseže 40° C. Bolnik čuti, da ga trese mrzlica. Kihanje in močan kašelj sta še posebej značilna za to bolezen. Hud glavobol, bolečine v sklepih, mišicah in grlu mučijo bolnika. Vročina traja tri do pet dni. Če se bolezen ne zaplete, se popolnoma pozdravi v enem do dveh tednih.

Potrebno je, da medtem, ko ima bolnik vročino, ostane v postelji. Jemlje naj zdravilo proti vročini (aspirin, dirox, novalgina), ki mu tudi olajša bolečine. Primerno je, da vdihava soparo. Zavremo vodo in liste evkalipta ter vdihavamo soparo 10 minut, trikrat na dan. Ker se redno močno poti, naj pije veliko tekočine: čaj z limono, sadne sokove, predvsem južno sadje, (pomaranče, grenivke-pomelo, mandarine), ki vsebije veliko vitamina C. Hrani naj se z lahko hrano, kuhano zelenjavo, le malo mesa, predvsem pa sadje, lahko tudi kuhano (kompot, pečena jabolka itd.)

Po vsakem močnem potenju se mora bolnik preobleči v suho, sveže perilo. Pri gripi ni nujno, da kličemo zdravnika, vendar moramo paziti na nekatere pojave, pri katerih je potreben zdravnikov obisk, in sicer v sledečih primerih:

-kadar vročina, kjub zdravilu ne poneha ali če presega 38° C;

-če se pojavi težava pri duhanju, medtem ko bolnik počiva, je nevarno;

-če ima bolnik, poleg gripe kako drugo kronično bolezen;

-če kašelj ne pojenja v desetih dneh.

Antibiotikov ne jemljemo, razen po predpisanem naročilu zdravnika.

Boljše kot zdraviti se je varovati; pravi argentinski pregovor. Tudi pri gripi to velja. Danes poznamo cepljenje, ki je uspešno. Svetujejo, da bi se dali cepiti starejši ljudje in tisti, ki so zaradi poklicnega dela bolj izpostavljeni (zdravstveni delavci, učitelji, profesorji itd.).

Tudi doma se moramo varovati, da se družinski člani ne nalezejo drug od drugega. Važno je, da upoštevamo higijenska pravila. Bolnik naj uporablja higijenske robčke (pañuelos descartables), ki jih vržemo v smeti v plastični vrečki. Kadar bolnik kašlja ali kiha, naj si pokrije usta ali nos, da ne „seje" bolezni med osebe, ki so v njeni bližini. Vsak družinski član naj uporablja svoje osebno perilo (brisače, rjuhe itd.).

Pazimo, da se ne prehladimo. Bodimo vedno mrazu primerno oblečeni in obuti. Imejmo vedno tople in suhe noge. Pa Bogu se priporočimo, piše pater Ašič.

SVETOVNO PRVENSTVO 2002

Smola, prava smola!

Lahko bi nam bila usoda bolj prijazna. Lahko bi nam bogovi naklonili nekoliko več sreče. A tega nismo doživeli. Premiera Slovenije na svetovnem nogometnem prvenstvu ni uspela. Izbranci selektorja Srečka Katanca ob porazu (1:3) v dvoboju s Španci v Gwangjuju niso razočarali, a so pokazali premalo odločnosti in tiste prepoznavne srčnosti, ki jih je krasila v prejšnjih tekmah. Tudi niso imeli tiste sreče, ki je slovensko ekipo spremljala doslej.

Sicer moramo odkrito priznati, da je Španija igrala boljše. Tudi ne bi bilo pametno primerjati svetovne nogometne velesile kot je Španija, ki je prišla na prvenstvo z odločnim namenom, da se povzpe do finala, s Slovenijo, ki je po Katančevih besedah prišla, da si nabere izkušenj za prihodnost. Imeli pa smo tudi vtis, da so bili slovenski igralci pod očitnim vtisom zgodovinskega dogodka. Posamezniki, celo najbolj izkušeni igralci z Zahovičem na čelu se niso mogli povsem sprostiti in razigrati, saj so jim slovita imena zbujala strah-spoštovanje.

Vendar se je Katančeva strategija izkazala za uspešno skoraj do konca prvega polčasa. Takrat pa se je sreča odločila za Špance. V 43. minuti Slovenci nikakor niso uspeli žoge z izbijanjem spraviti od svojega gola. Kot krogla za biljard se je odbijala nazaj na noge Špancev, na koncu je prišla do Raula, ki jo je med nogami Milinoviča in mimo Simeunoviča po tleh potisnil v mrežo.

V drugem počasu se je zgodovina ponavljala. Vendar, potem ko je Španija prešla na 2:0, so Slovenci reagirali. Ko je **Cimerotič** v minuti 82 prešel v zgodovino s tem, da je zadal prvi slovenski gol na svetovnih prvenstvih, je zabrlela lučka upanja, da se še lahko izenači igro. Pa je sodnik (in samo sodnik) videl penal za Španijo, s katerim je Hierro v minuti 88 postavil dokončni rezultat 3:1. Zgodba je bila zaključena, a nam je ob vsej žalosti ostal občutek, da bi bilo mogoče doseči več.

Sedaj bo morala slovenska enajsterica poiskati pot v osmino finala v naslednjih dveh igrah. Ostaja še nekaj upanja predvsem vsled izenačene igre med Južnoafriško republiko in Paragvajem.

"Mi na svetovno prvenstvo nismo prišli z velikimi apetiti, saj se zavedamo, v kakšni druščini smo. Vsaj kar se mene tiče, ne razmišljam o uvrstitvi v osmino finala," je dejal **Srečko Katanec**. *„Z igro fantov sem zadovoljen in ne morem jim ničesar očitati. Španci so dali tri gole, zato so zmagali. Sodnikove odločitve nam v nekaterih situacijah niso šle na roko. Toda dobro se zavedam, da v nogometu Slovenija ni tako slavno ime, kot je Španija."* Vratar **Simeunovič** je seveda gledal na tekmo po svoje: *„Sodnik je imel čuden kriterij, enega za Špance in drugačnega za nas. Lahko bi nam dosodil kako enajstmetrovko in potem bi lahko bilo 2:2. Saj ne verjamem, da bi Španci dosegli še tretji gol, če bi mi izenačili. Maročan je piskal proti nam zelo sumljivo enajstmetrovko ravno takrat, ko smo si na vso moč prizadevali, da bi rezultat izravnali."*

Mile Ačimovič je priznal: *„Španci so bili boljši. To moramo priznati. Igrajo lep, pravi evropski nogomet. Mi smo se trudili. Proti koncu tekme nam je celo uspel priključek z golom Cimerotiča. Ne vem, zakaj sodnik ni dosodil najstrožje kazni po prekršku nad mano. Španski nogometaš Romero se je v kazenskem prostoru obesil name, zato sem padel. Tokrat nas je pustila na cedilu tudi sreča".*

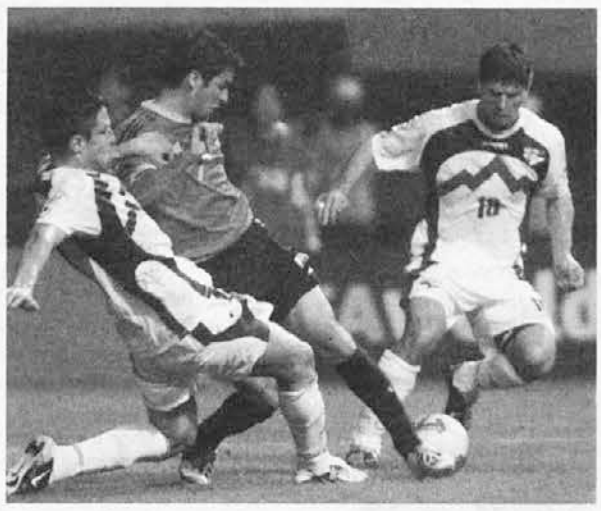

Iz tekme

Kapetan **Aleš Čeh** pa gleda naprej: *„Zdaj se moramo osredotočiti na naslednji dve tekmi. Dvoboja z Južno Afriko in Paragvajem bosta krojila našo uvrstitev v skupini B. Za nas je v igri še šest točk."* Omenimo še, da bo ob tekmi Slovenije s Paragvajem Katančev svetovalec naš argentinski rojak in trener ekipe Zedinjene Slovenije **Heri Zupan**.

Pa še en komentar ob igri s Španijo. Ne vem, kako je bilo pri prenosu po DirecTV. A na odprtih kanalih (2 in 7) so s komercialno propagando preskočili izvajanje obeh himen. Zelo sem si želel - in verjetno tudi mnogi drugi rojaki, vsaj po prenosu prisostvovati trenutku, ko so na svetovnem prvenstvu prvič zadoneli akordi Prešernove Zdravljice. Morda za Špance to ni važno; morda je tudi drugotnega pomena za Slovence v domovini. A naša čustva so globoko navezana na take izraze narodnega zanosa. Za nas še ena smola ob prvem nastopu Slovenije.

tm

RAZSTAVA ROJAKA

Z veleposlaništva Republke Slovenijie smo dobili obvestilo, da vabi vse rojake na razstavo lesorezov *Znaki ustavljenega časa* slovenskega umetnika **Vladimirja Makuca** v Centro cultural Recoleta, Junín 1930, salon 11, ki se prične v četrtek 13. junija ob 19. in bo odprta do 30. junija.

Slikar in grafik Vladimir Makuc se je rodil v Solkanu leta 1925. Za svoja dela je prejel več slovenskih in mednarodnih nagrad, med njimi leta 1979 Prešernovo in Jakopičevo. Njegova umetnost izhaja iz primorsko-kraškega sveta in je polna lirike. V grafiko je vnesel sproščeno risarsko potezo. Bavil se je tudi z ilustriranjem knjig.

MAKS OSOJNIK *(2)*

NEUSPELA KOLONIZACIJA

Toda zadovoljil sem se s tretjim razredom in bivanjem v penzionu, da sem tako prihranil na račun zamujenega časa. Pošteno sem se opekel. 28 ur smo se vozili v razklopotanih vagonih, ki so nas ponekod premetavali kot drva. Tam nekje v severni Cordobi nas je zajel hud vihar z oblaki prahu. Nič ni pomagalo mašiti si usta in nos; kmalu smo imeli od kihanja in kašljanja krvave robce in oči rdeče od prahu.

Naenkrat sem zagledal v daljavi bele hribe. Kje pa smo? Saj smo vendar pred božičem, tu pa vse v snegu! Povedali so mi in ko smo se približali, sem spoznal, da je to sol. In take neizmerne količine!

V Recreo so mi povedali, da bomo prestopili katamarško mejo. Še vedno razbolele oči sem kar mogoče široko odpiral in bistro opazoval. Če izvzamem tiste ogromne solne planjave, sem sprevidel, da je tu še veliko večja revščina kot v severni Córdobi. Sam pesek! Na vsakih 500 ali 1000 metrov kak star kaktus ali bodičast grm. Na vsej vožnji od Recrea do mesta Catamarca sem naštel 18 koz, 5 oslov ali mul in dva konja. Hiše: 4 ali 6 navpičnih kolov, opletenih z vejevjem in ometanih z blatom. Niti ene solatice ali rožine ob hišah. Izjemo so delale železniške postaje, ki so bile lesene, in kakih pet šol, ki so bile zidane.

V penzionu „Selene", kjer sem se nastanil, sem sklenil, da se takoj vrnem. Zjutraj sem se pozanimal za čas odhoda vlaka v Buenos Aires. „Čez tri dni," je bil odgovor. Takrat sta vozila le dva vlaka v eno in dva v drugo smer na teden. Onemogel sem premišljal, kaj storiti. Obup me je z vso silo rinil nazaj, poštenost pa me je zadrževala.

„Vsaj guvernerja grem obiskat in mu bom odkrito povedal svoje razpoloženje. Še to mu bom povedal, da bi me rojaki najmanj obesili, če bi jih pretental in zvlekel v tako obupno revščino."

Očistil sem si obleko in čevlje ter se s silno težkim, obenem pa boječim srcem napotil v vladno palačo, spremljan s papirji, ki mi jih je izročil dr. Bajlec. Kakih pet minut po izročitvi le-teh uradniku-vratarju me je že poklical in me vodil v veliko sobo, kjer me je ljubeznivo sprejel guverner dr. Armando Casas Noblega in mi predstavil štiri navzoče ministre. Velel mi je sesti.

„Gospod Osojnik (čudno: pravilno je izgovoril in naglasil moje ime, medtem ko me drugi kličejo Osohník), kako se počutite v Catamarki?"

Vstal sem.

„Vaša ekscelenca, najprej se moram predstaviti, sem čisto preprost kmet in kot tak ne poznam uradne olike, posebno še v tuji deželi. Tudi jezika se še nisem naučil, zato vas prosim, da imate potrpljenje z menoj. Rad bi govoril z vami tako preprosto in odkritosrčno, kakor pač čutim."

„Tako nam je všeč!" Tudi ministri so prikimali.

„Že na vaše prvo vprašanje bi rad odkrito odgovoril.."

„Tako, tako! Kar z besedo na dan!"

„Lahko rečem, da sem bil med slovenskimi emigranti - kmeti med najbolj navdušenimi za kolonizacijo. Da, bil sem. Do sinoči."

Vsi so primaknili nasfonjače in me napeto gledali.

„In sinoči?"

„V Recreo so mi povedali, da smo zavozili na katamarška tla. Napeto sem opazoval. Veste, mi Slovenci smo skromen narod, a take revščine, kot sem jo vso pot gledal, bi ne mogli prenesti. Zato mi je pogum padel globoko pod ničlo. Samo poštenost me je privedla v vašo palačo, da izvršim nalogo, ki so mi jo rojaki naložili."

Gromek, a dobrodušen smeh.

„Prav rad vam verjamem in cenim vašo odkritosrčnost."

Malo je pomislil.

„Jutri pa boste videli drugačno lice Catamarke: Katamarški čudež."

„Že spet tisti neslani katamarški čudež!" me je zbodlo nekje v globini. „Menijo, da jih bo ta čudež reševal revščine!"

Guverner je zavrtel telefon.

„Z g. Cordobo, šefom avtomobilske postaje? - A, dobro! - Tukaj je odposlanec slovenske skupnosti. Kdaj bi ga mogel peljati na Poskusno postajo? - Danes popoldne? Ob treh? - Trenutek, prosim!" - Obrnil se je k meni. - „Kje prenočujete?" - „V penzionu Selene." - „Ob treh vas pride iskat."

„Dobro si oglejte! Na razpolago vam bo voznik, ki bo ustregel vsem vašim željam."

„Oprostite, ekscelenca! Ne razumem tega vašega 'čudeža'."

„Kdor ga ne vidi, ga ne razume. Obstaja pa v tem, da puščavo spreminja v silno plodno zemljo. Ta beli, utrujajoči pesek ni pesek, ampak prst, zemlja. Pri dotiku z vodo se razkroji in ta zemlja čudovito rodi. Potrebno je torej namakanje. Vode pa imamo zelo malo. Poleti je le malo rek z vodo. To pa je potrebno zajeziti in skopati kanale tako smotrno, da čim več zaleže. Za to delo imamo izvežbane ljudi, ki s pomočjo prizadetih - v tem primeru z vami - to delo izvedejo. Izvedba pa še ni vse. Izkoriščanje vode mora biti pod strogo disciplino. Svetujem vam, da ustanovite zadrugo, ki bo strogo vršila kontrolo, sicer boste prišli v konflikte. - Na reki Colorado bomo prav zdaj začeli z gradnjo jeza, ki bo omogočil namakanje tisočev hektarjev in spremenil pesek v prst."

Uraden ton se je spremenil v preprost pogovor, v katerih sem po vprašanjih predstavil rojake in naše kmetovanje ter še mnogokaj. Napeto so sledili mojim odgovorom.

Stavil mi je ponudbo.

Nadaljevanje prihodnjič

NOVICE IZ SLOVENIJE

BREZPOSELNOST V APRILU

Ob koncu aprila je bilo v Sloveniji registrirano 102.685 brezposelnih oseb. V primerjavi z mesecem poprej se je brezposelnost zmanjšala za 0,8 odstotka, za 49 oseb pa je bila nižja tudi od lanskega aprila.

ČETVORKA ZA GUINESSA

Ob zadnjem šolskem dnevu maturantov je v okviru prireditve Maturantska parada 2002 na Slovenski cesti, od Šubičeve ceste do gostilne Figovec, od 5000 do 6000 maturantov zaplesalo četvorko, sočasno s še enkrat tolikimi sošolci v desetih slovenskih mestih. Dogodek je simbolično povezal vse slovenske maturante in se kot svetovni rekord v številu istočasno plešočih parov vpisal tudi v Guinessovo knjigo rekordov.

SLOVENSKI SAMOMORI

Slovenija beleži okrog 30 samomorov na 100.000 prebivalcev oziroma v povprečju okrog 600 na leto. Največ samomorov je na južnem Štajerskem in severnem Dolenjskem, najmanj pa na Slovenski Obali. V svetovnem merilu je največ samomorov v Litvi, sledijo pa Rusija, Latvija, Estonija, Belorusija, Madžarska, na 7. mestu je Slovenija.

KDO BO DOBIL KRESNIKA?

Nominiranci dvanajste nagrade kresnik za najboljši roman, objavljen v preteklem letu, so Polona Glavan z romanom Noč v Evropi, Katarina Marinčič s Prikrito harmonijo, Jože Hudeček z Gluhoto, Lenart Zajc z Zgubo ter ponovno Andrej Skubic, dobitnik predlanskega kresnika za roman Grenki med, tokrat z romanom Fužinski bluz. Tako se je odločila petčlanska žirija, zmagovalca pa bodo po tradiciji razglasili na kresni večer, 23. junija, na ljubljanskem Rožniku.

PO SVETU

ČASI SE SPREMINJAJO

Zveza NATO in Rusija sta v torek podpisali Rimsko deklaracijo o ustanovitvi novega skupnega telesa, sveta NATO-Rusija, in s tem začeli novo obdobje odnosov, ki po mnenju opazovalcev dokončno zaključuje hladno vojno.

Deklaracija, ki so jo v vojaškem oporišču Pratica di Mare pri Rimu podpisali voditelji 19 držav članic zveze NATO in ruski predsednik Vladimir Putin, predvideva sodelovanje zavezništva in Rusije na številnih področjih skupnega interesa, kot so boj proti terorizmu, preprečevanje širjenja orožja za množično uničevanje in zaščita pred naravnimi katastrofami. Novo telo bo delovalo po načelu soglasja in prav to je glavna novost v primerjavi z dosedanjim stalnim svetom NATO-Rusija, ustanovljenim maja 1977, ki ga bo nadomestilo. Moskva pa z novim svetom, o katerem so dogovor dosegli na nedavnem ministrskem zasedanju v Reykjaviku, ne bo dobila pravice do soodločanja v internih vprašanjih zavezništva.

NATO je tudi opozoril, da Rusija nima pravice veta in da si v primerih, ko v okviru sveta ne bo moč doseči soglasja, pridržuje pravico do enostranskih odločitev.

Obenem so ZDA ob robu vrha poudarile, da NATO kljub nasprotovanju Rusije še naprej vztraja pri širitvi zveze na Vzhod.

SLOVENCI IN ŠPORT

PRVE MEDALJE V JUDU

Slovenija je končno dočakala tisto, na kar so vsi vodilni v Judo zvezi Slovenije (JZS) in drugi upali že 33 let. Petra Nareks je namreč na 51. evropskem prvenstvu v judu osvojila bronasto odličje. Sledila ji je Raša Sraka v kategoriji do 70 kg z bronastim odličjem. Ekipno so Slovenke končale na skupnem petem mestu, moških pa so končali na skupnem devetem mestu.

DRUGI V ODBOJKI

Slovenska moška odbojkarska reprezentanca je v tretjem srečanju turnirja skupine 3 najmočnejše evropske lige v Rotterdamu premagala Makedonijo s 3:0 (17, 18, 19) in tekmovanje končala na drugem mestu.

ODLIČNI KEGLJAČI

Slovenska moška kegljaška reprezentanca je na 24. svetovnem prvenstvu dosegla velik uspeh. Potem, ko so v prvem delu moške preizkušnje zasedli tretje mesto, v drugem delu dodali „piko na i" in se s tretjega povzpeli na prvo mesto ter tako osvojili naslov svetovnih prvakov. A to ni vse: tudi kegljačici Marika Kardinar in Andreja Razlag sta osvojili tretje mesto, v finalnem nastopu posameznic, ki je štelo tudi za kombinacijo (seštevek rezultatov v ekipni konkurenci, igri dvojic in posamični konkurenci) je Razlagova osvojila še bronasto kolajno v kombinaciji. Enako odličje, tudi v kombinaciji, si je priboril Boris Benedik.

SLOVENIJA MOJA DEŽELA

Kaj bodemo Slovénci Cesarja prosili?

Da politiško razkrojeni narod Slovéncev na Kranjskim, Štajerskim, Primorskim in Koroškim kakor eden narod, se tudi v eno kraljestvo z imenam Slovenija sklene, in da ima za se svoj zbor.

Kot smo že pisali, se revolucionarno leto ni izživljalo samo destruktivno. Slovenci smo takoj izkoristili priliko in pričeli oz. zahtevali spremembe, seveda pa po legalni poti. Maja je začel krožiti letak, v katerem je bil natisnjen daljši članek z gornjim naslovom, Ta program je pozneje dobil ime Zedinjena Slovenija (Eslovenia Unida) in je prvi slovenski politični akt. Slovenski narod se je do tedaj izživljal le v kuturi, kjer je s Prešernom dosegel visoko stopnjo. Zdaj pa je že zahteval popolnoma politične zahteve. Zaradi važnosti ga deloma kar ponatiskujemo:

1. Da politiško razkrojeni narod Slovencev na Kranjskem, Štajerskem, Primorskem in Koroškim kakor eden narod se tudi v eno kraljestvo z imenam Slovenija zlije in da ima zase svoj zbor.

(Nad 1000 let so bili Slovenci razdeljene na dežele, nekake province, ki med seboj niso imele nobenega politčnega stika, le kulturnega in jezikovnega. Ravno to pa jih je narodno ohranilo.

Sedaj so zahtevali združitev vseh dežel, kjer živijo Slovenci, v eno državo Slovenijo - seveda pod avstrijskim cesarjem, kot je bila npr. Češka. Istočasno so zahtevali ustavo in svoj lastni parlament, ki naj bi posloval v slovenščini.)

2. Da ima Slovenski jezik v tem Slovenskem kraljestvu popolnoma iste pravice, ktere ima nemški jezik v nemških, in laški (italijanski) v laških deželah; da tedaj Slovenski jezik v šole in kanclije (urade) vpeljemo, kadar hočemo in kakor hočemo.

(zahteva po enakopravnosti slovenskega jezika v šolah in uradih; prej je bila to samo nemščina.)

3. Vsaki uradnik v slovenskih krajih, kteri se za naprej bode postavil v službo, mora popolnoma slovensko znati.

4. V vsaki gimnaziji v Sloveniji se mora za slovenščino stolica (catedra) ustanoviti. (Zahteva za začetek slovenske univerze).

5. Pri nemškem zvezu (Zružena Nemčija) nečemo biti, naj je kakor hoče!

To so bile bistvene zahteve tega spisa. Kot vidimo, še danes ni uresničen. Imamo samostojno republiko s slovenskim uradnim in šolskim jezikom, univerzo, a v Sloveniji ni vseh Slovencev. nekateri so ostali v Avstriji (Korošci) in drugi v Italiji (Primorci), pa še nakaj na Madžarskem. Ostalo smo v 150 letih dosegli.

Iz teh zahtev vidimo politično zavest, zrelost in daljnovidnost tedanjih Slovencev ter vztrajanje na tem programu do danes.

PISALI SMO PRED 50 LETI

RAMOS MEJÍA PROSVETNA PRIREDITEV

Na praznik Sv. Rešnjega Telesa je krajevni odbor Društva Slovencev pripravil uspelo prosvetno prireditev v župnijski dvorani. Pevski zbor iz okraja pod vodstvom g. Čamernika je zapel več slovenskih pesmi. Kult. referent DS Marijan Marolt je imel predavanje Sto let slovenske zgodovine. Končno so bile volitve za okrajni odbor DS.

PRELAT DR. ODAR - PETDESETLETNIK

19. junija je preteklo 50 let, kar se je rodil v Srednji vasi v Bohinju prelat dr. Alojzij Odar. Teološko fakulteto v Ljubljani je dovršil leta 1927, doktoriral je leta 1928. V Rimu je dve leti študiral cerkveno pravo, leta 1931 je bil imenovan za docenta na teološki fakulteti v Ljubljani. Redni profesor je istotam postal leta 1937. Od leta 1941-3 je bil dekan teološke fakultete, v maju 45 pa je odšel v begunstvo in organiziral teološko fakulteto v inozemstvu.

Znanstveno je sodeloval pri Bogoslovnem vestniku, pisal je v revijo Čas, v Revijo katoliške akcije, Ljubljanski Škofijski let prinaša vrsto njegovih razprav iz cerkvenega prava. Slovencem je sestavil cerkvenopravno terminologijo, med njegova največja dela pa spada prevod celotnega Cerkvenega zakonika.

Od leta 1931 je bil cerkvenopravni konsultant, branilec zakonske vezi; pripravil je tudi ljubljansko sinodo.

Leta 1938 je prevzel predsedstvo Katoliškega tiskovnega društva, ki je izdajal vodilni slovenski katoliški tisk. Pri Katoliški akciji je poleg prof. Tomca postal vodilna osebnost. Izdal je knjigo Pravila Katoliške akcije, Katekizem o Katoliški akciji, Katekizem o KA z razlago, Temelji organizacij, Katoliška akcija in delo v njenih organizacijah.

Njegov veliki ugled je priboril priznanje begunske fakultete v Rimu in njeno preselitev v San Luis in Adrogué.

Tukajšnja znanstvena revija Vrednote ga šteje med svoje sodelavce, vsaka številka Duhovnega življenja, katerega urednik je, pa prinaša vsak mesec njegove članke.

Naš list ga šteje med odlične sotrudnike in prijatelje.

Svobodna Slovenija, št. 20, 23. junija 1952

ESLOVENIA, MI TIERRA

Los derechos de antaño

Los nobles usaron todos los medios que estaban a su alcance para que los mandatarios no los pudieran controlar. Querían vivir mejor a costa de la explotación de los siervos de la gleba. Como el emperador también pretendía algo más de los nobles, una suba de impuestos, los señores se los sacaban a los campesinos. En la época de los ataques turcos se creaban constantemente nuevos impuestos. Por esta razón el mandatario debió congraciarse con los nobles que iban adquiriendo autonomía. Empezaron a exigirles a los campesinos mucho más de lo que estaba estipulado por tradición escrita. Les exigían dinero en toda ocasión: ante las muertes, las herencias, los casamientos, etc. Los trataban como si fueran esclavos. Pretendían que les pagaran impuestos muy superiores a los establecidos. Los encarcelaban por cualquier nimiedad y los dejaban morir en las prisiones. Violaban a sus hijas. Salvo honrosas excepciones, la mayoría de los castellanos obraba de esta manera. Los campesinos se quejaban y mandaban por escrito sus peticiones al emperador, reclamando que se cumpliera el derecho de antaño (stara pravda). El emperador hacía oídos sordos a sus súplicas.

Este estado de las cosas, que imperaba en toda Europa (Eslovenia no estaba exceptuada), se volvió insostenible. Hubo levantamientos. No se trataba de una revolución sino de una exigencia en favor del cumplimiento de los derechos que debería darles el emperador.

En Carintia tuvo lugar en el año 1478 el primer levantamiento. Por aquella época los campesinos comenzaron a organizarse para repeler el ataque de los turcos. Al mismo tiempo protestaban ante los abusos que cometían los señores feudales. Amenazaban con dejar de trabajar para los señores si se continuaba con la suba de los impuestos y con emigrar a Italia o Hungría y hacer alianzas con los turcos.

Pretendían administrar la justicia, que la gente eligiera a los párrocos y recolectaban fondos para los levantamientos.

Los nobles lentamente comenzaron a reclutar soldados que les hicieran frente a los rebeldes. Su tarea se vio facilitada por los turcos que en un número de 30.000 llegaron a Carintia y lograron reducir a los 600 campesinos. Los sobrevivientes fueron cruelmente castigados por los nobles. De esta manera fue abortado el primer levantamiento de los campesinos.

OSEBNE NOVICE

Krst. V soboto, 1. junija je bila krščena v slovenski cerkvi Marije Pomagaj **Alenka Ivana Rezelj**, hčerka Lojzeta Rezlja ml. in Marjane Šušteršič. Botra sta bila Ariel Mazieres in Mojca Vombergar. Krstil je dr. Jure Rode.

Srečni družini iskreno čestitamo!

Poroka. V soboto 18. maja sta se poročila v cerkvi Señor de los Milagros **prof. Marija Veronika Čop** in **Edgardo Javier Gómez**. Za priči so bili nevesti njeni starši, ženinu pa njegov oče in njegova teta.

Novoporočencema čestitamo in želimo obilo sreče!

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE

Fundador: **MILOŠ STARE** / Director: **Valentín B. Debeljak** / Propietario: **Asociación Civil Eslovenia Unida** / Presidente: **Antonio Mizerit** / Redacción y Administración: **RAMON L. FALCON 4158 - C1407GSR BUENOS AIRES - ARGENTINA** / Telefax: **(54-11) 4636-0841/2421 / 4674-5125** / e-mail: **esloveniau@sinectis.com.ar / debeljak@netizen.com.ar**

Glavni urednik: **Tine Debeljak ml.** / Za ZS: **Tone Mizerit** / V tej številki so sodelovali še: **Gregor Batagelj, Miriam Jereb Batagelj, Vera Podržaj, učiteljice iz Bariloč, ZSMŽ, Metka Mizerit, Maks Osojnik, Marko Vombergar, Tone Vivod, Radio Ognjišče, STA.**

Naročnina Svobodne Slovenije: za Argentino $ 65, pri pošiljanju po pošti pa $ 80 *(za člane ZS poseben popust)*; obmejne države Argentine 110 USA dol.; ostale države Amerike 125 USA dol.; ostale države po svetu 135 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 85 USA dol. za vse države.

Čeke: v Argentini na ime *„Eslovenia Libre"* (a la orden), v inozemstvu *(bančne čeke, ne osebne)* na ime *„Antonio Mizerit"*.

Oblikovanje in tisk: TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L. / Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires Argentina - Tel.: 4362-7215 - Fax: 4307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Correo Argentino
FRANQUEO PAGADO
Cuenta Nº 7211
R. Nac. de la Propiedad Intelectual Nº 881153

MALI OGLASI

PSIHOLOGI

Veronika Fajfar, psihološka svetovalka (counselor). Svetovanje in pomoč v trenutkih odločitev, tesnobi, krizah, zmedi, nevolji in konfliktih. Ordinacija v španščini in slovenščini. - Tel. 4865-9342; 15-4493-0369. E-mail: veronikaf@elsitio.net

TURIZEM

Bungali v Bariločah. - Bungali ILIRSKA nudijo 3-sobna stanovanja z vso opremo, vse leto po odlični ceni. Tel. **02944-441814**. E-mail: **ilirska@bariloche.com.ar**

ILIRSKA TUR Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu
H. Yrigoyen 2742 - San Justo
Tel. 4441-1264 / 1265

ADVOKATI

DOBOVŠEK & asociados - odvetniki. Zapuščinske zadeve. Somellera 5507, (1439) Buenos Aires. Tel/Fax: 4602-7386. E-mail: jdbovsek@perseus.com.ar

dr. Marjana Poznič - Odvetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 - 15-4088-5844- mpoznic@sfanet.com.ar

dr. Franc Knavs, dr. Bernard Knavs, dr. Veronika Knavs — odvetniki - ponedeljek, torek, petek od 16. do 20. - Tucumán 1455 - 9. nadstr. "E" - Capital - Tel. in faks: 4374-7991 in 4476-0320.

dr. Lilijana Kožar, odvetnica; Av. Corrientes 1250, 5º F, Capital. Torek in četrtek od 16. do 19. Tel.: 4382-9216

FOTOGRAF

Marko Vombergar - FOTO PREMIUM - Arieta 490 B1753AOJ Villa Luzuriaga - Tel.: 4650-9040 - Dom: 4659-2060 - http://www.foto.com.ar

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Azcuénaga 77 - B1704FOA Ramos Mejía - Bs. As. - Tel./Fax: 4656-3653

VALUTNI TEČAJ V SLOVENIJI
4. junija 2002

1 EURO	225,71SIT
1 U$S dolar	245,20SIT

OBIŠČITE SPLETNO STRAN www.slo.org.ar

OBVESTILA

SOBOTA, 8. junija:
Redni pouk Srednješolskega tečaja ob 15. v Slov. hiši.
NEDELJA, 9. junija:
Procesija sv. Rešnjega Telesa.
TOREK, 12. junija:
Seja upravnega odbora Zedinjene Slovenije ob 20. uri v Slovenski hiši.
SOBOTA, 15. junija:
Redni pouk Srednješolskega tečaja ob 15. v Slov. hiši.
NEDELJA, 16. junija:
Na Pristavi po maši Knjižni sejem; nato ob 13. uri kosilo.
SOBOTA, 22. junija:
Praznik slovenske državnosti v Slovenski hiši. Zahvalna maša, akademija in prijateljska večerja
SOBOTA, 29. junija:
Redni pouk Srednješolskega tečaja ob 15. v Slov. hiši.
Poslovilna večerja nogometne ekipe Zedinjena Slovenija pred odhodom v Slovenijo, v Slovenski hiši.
SOBOTA, 6. julija:
Redni pouk Srednješolskega tečaja ob 15. v Slov. hiši.
NEDELJA, 7. julija:
Proslava šolskih otrok v čast sv. Alojziju.
SOBOTA, 13. julija:
Redni pouk Srednješolskega tečaja ob 15. v Slov. hiši.

Odbojkarska reprezentanca "Zedinjena Slovenija" Bariloche 2002

Kot morda že veste, (al´ pa ne), fantovska reprezentanca v odbojki trenira že od 3. februarja letos pod okriljem Zedinjene Slovenije. Zakaj? Eden od naših ciljev je potovanje v Slovenijo.. . pa tudi če izgleda malo ,,za lase privlečeno". Nobena dobra in božja duša nam ne more prepovedati sanjati, ker vsi vemo in živimo v ,,deželi žura" kjer je ekonomska in socialna situacija pod kritko in blazna!

Drugi cilj je izboljšati nivo odbojke naših turnirjev in vključiti drugo leto reprezentanco deklet. Prav tako sanjamo, da bomo prej ali slej dosegli, **da bo vzklila ideja o vseslovenskih svetovnih športnih in kulturnih srečanjih**. Z nogometom, pod vodstvom lic. Herija Zupana, se je lansko leto sprožilo gibanje, letos je že slovensko svetovno prvenstvo izseljencev

meseca julija v tem popularnem športu, nadaljevali bomo z odbojko, potem pa druge panoge. Mi si upamo staviti zahtevne cilje!

Kot vsak kratkohlačnik tudi mi vemo in občutimo, da v tem času ni lahko živeti moralno in pošteno, a ni nemogoče! Zapomnil sem si stavek, ki pravi: ,,Današnja podjetja ali vodilne skupine rabijo ljudi, ki nimajo časa" in ljudi, ki živijo v najtežjih ekonomskih in socialnih okoliščinah. In je res... Če pa mislite, da se motim, vas povabim, dragi bralci, da pogledate ,,rumene-vzhodnjake" in kam so se povzpeli kot narodi v kratkem času.

Nazaj torej k ideji, da ne bom izgledal kak intelektualec, nameravamo skočiti čez lužo in igrati odbojko z nam podobnimi ekipami in vso dobro voljo in pripravljenostjo v Sloveniji! Odbojkarska Zveza Slovenije (OZS) je prisluhnila naši ideji in bližamo se konkretnim realizacijam.

Treniramo trikrat na teden, po službi in študiju, na pokritem igrišču Našega doma v San Justu in do sedaj smo že tekmovali z: Universidad Nacional La Matanza, Ferro Carril Oeste, Banco Nacional de Desarrollo, Ateneo Popular de Versailles, Club Ruta 29 in Huracán de San Justo.

V soboto 8. junija igramo v Našem domu z ekipo Slovenskega podpornega društva Triglav ob 18. uri.

V sredo 12. 6. se pomerimo z Club Obras - Av. Libertador in Crisólogo Larralde - ob 9. zvečer. Boste prišli navijat? Veseli bomo vaše podpore!

Moštva, s katerimi igramo, so razporejena od 1. do 4. lige. Fizično in taktično nas vodita prof. Jure Urbančič in lic. Andrej Hrovat, finančno odgovornost vodi c. p. Gregor Hribar. Lojze Poglajen je naš delegat in skrbi za opremo. Vodja projekta je prof. Tine Vivod.

V soboto 1. junija so igralci imeli obvezen zdravniški pregled s kardiologom dr. Markom Marinom. Prav iskreno se mu zahvaljujemo za sodelovanje pri našem projektu. Sedaj ima vsak izmed nas zdravniški protokol.

Začetek tekmovanj po notranjosti države je projekt Bariloche, kot naša prva turneja izven Buenos Airesa, da se tesneje združimo kot ekipa. Odidemo 13. junija zvečer ob 20. uri in se vrnemo v ponedeljek, 17. ob 11. uri, da popoldan sodeljujemo na MTO, ki ga organizirajo mladinske organizacije SDO in SFZ.

Namen tega potovanja je pridobiti več izkušenj ter v medsebojnem razumevanju izbrusiti lik enotne ekipe, spoznati potencialne slovenske kandidate za ekipo in povezati se med mladimi Slovenci in ... Slovenkami!

Seznam izbranih igralcev za to priliko je: prof. Aleks Ahčin, Adrijan Gaser, cont. Gregor Hribar, Boris in Luka Hrovat, Ivan Medvešček, Aleksander Oven, Damijan in Aleksander Poglajen, Fric Teraš, prof. Kristjan in Marjan Vivod. Prof. Tone Vivod bo odgovoren za statistiko. Trener Milan Magister urejuje v Bariločah vse potrebno, da se bomo srečali z ekipami Liga del Sur in hvaležni smo za podporo SPD Bariloče in Borisa Kambiča.

Naslednji ,,mini projekt": Mendoza. Če Bog da, odidemo meseca julija za zimske počitnice z isto idejo kot v Bariloche.. . nove igre in boljše medsebojno spoznavanje. Mendoščani se že pripravljajo na naš obisk in tudi mi bomo zelo veseli, če se ob priliki pevskoglasbenega festivala okoli 17. avgusta srečamo tudi v športu.

Ni lahka stvar izpeljati naš projekt zaradi današnje situacije... nič za to, vzradostili so nas in nas še, stiskajo ob tla, ne bodo pa nam vzeli navdušenja, ne bodo nas uničili... veslamo proti toku - večkrat enoročno. Slovenci smo zadosti trde ,,buče" in trdnega prepričanja zato moramo in bomo izkoristili 100% svoje biološke in narodne lastnosti!

Ko se vrnemo z ,,daljnega juga", se spet oglasim in napišem, kako smo se imeli na tej prvi turneji naše Slovenske odbojkarske reprezentance ZS 2002.

Hvala lepa, pričakujemo Vašo podporo!

prof. Tone Vivod

ZA SMEH

- Micka, ali boš klicala na pomoč, če te bom hotel poljubiti?

- Zakaj pa naj bi klicala na pomoč. Ali tega ne znaš sam narediti?

...

Ata, učiteljica je rekla, da mi ni treba več pomagati pri domačih nalogah, ker že sam naredim preveč napak.

...

- Jana, ali veš, zakaj ima slon v rilcu dve luknji?

- Ne vem.

- Eno ima za mrzlo, drugo pa za gorko vodo.

...

Pride pacient k zdravniku na pregled. Ta ga preiskuje in preiskuje, na koncu pa reče:

,,Ne morem in ne morem odkriti, kaj vam je, ali mislim, da je kriva pijača."

Pacient: ,,Nič ne marajte, bom pa prišel, ko boste trezni."

NOGOMETNI TURNIR SLOVENIJA 2002

Priprava se nadaljuje

Nogometna ekipa Zedinjene Slovenije, ki se pripravlja za udeležbo na prvem nogometnem turnirju izseljenskih ekip "Slovenija 2002", uspešno napreduje v svojem delu je, kot smo povedali že v prejšnjih številkah. Turnirja se poleg Argentine, udeležijo še Nemčija (Slovenski športni klub Berlin), Francija (Pariški Zmaji) in Kanada (SSC Toronto). Slovenijo zastopa amaterska reprezentanca 3. Slovenske Nacionalne Lige - Zahod iz Kopra. Italijo pa je v zadnjem trenutku nadomestila Avstrija. Zastopa jo zamejska ekipa iz Avstrijske Koroške. Koroški Slovenci bodo nastopili z ekipo ,,Slovenska športna zveza Celovec", ki bo sestavljena iz več slovenskih nogometnih klubov. Ti tekmujejo tudi v nogometnem prvenstvu na Koroškem v različnih razredih oz. ligah. Sodelovali bodo nogometaši iz naslednjih klubov: Športno društvo DSG Sele, Športno društvo DSG Borovlje, Slovenski atletski klub (SAK) ter Športno društvo ASKÖ Globasnica. Selektor ekipe bo Mirko Wieser.

Naša nogometna ekipa bo imela svoj poslovilni večer v soboto 29. junija. Predstavitvi in priložnostnemu programu bo sledila večerja, na katero že sedaj povabimo vse rojake.

125 LET ČIPKARKSE ŠOLE

Ob 125-letnici Čipkarske šole Idrija so v Slovenskem šolskem muzeju v Ljubljani odprli razstavo Čar čipk, na kateri je prikazan oris čipkarskega šolstva v Sloveniji, 125-letni razvoj idrijske čipkarske šole. Na razstavi so razstavljeni dokumenti, fotografije, literatura iz zgodovine čipkarskega šolstva in idrijske čipkarske šole, klekljarski pribor ter različni izdelki.

PROCESIJA PRESVETEGA REŠNJEGA TELESA

v nedeljo 9. junija v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejía

- **Ob 15,30 sv. maša** za žive in rajne slovenske duhovnike. Med mašo ljudsko petje in priložnost za sveto spoved.
- **Po maši procesija**: križ, šolski otroci, možje in fantje, družine z majhnimi otroki, pevci, ministranti, duhovniki z Najsvetejšim, zastopniki naše organizirane skupnosti, dekleta in žene.
- **Oltarje bodo pripravili**: 1. San Justo, 2. Castelar, 3. Carapachay in San Martín, 4. Ramos Mejía.
- **Po procesiji** vrnitev v cerkev, kjer bo zahvalna pesem.

Pred enajstimi leti smo se vsi veselili samostojnosti, zato pohitimo letos vsi na

PRAZNIK SLOVENSKE DRŽAVNOSTI

v soboto, 22. junija 2001 v Slovenski hiši

ob 19. uri sv. maša za vse pokojne in žive slovenske javne delavce
ob 20. uri slavnostna akademija v dvorani in prijateljska večerja

Vstopnice po $ 15 v predprodaji v Slovenski hiši in pri odbornikih slovenskih Domov.

Vsi rojaki prisrčno vabljeni!

NOVE URADNE URE V SLOGI

Od 3. junija 2002 naprej bodo do nadaljnjega uradne ure v SLOGI :
od ponedeljka do petka od 15. do 19. ure
Bmé. Mitre 97 - Ramos Mejía - Tel.: 4656-6565